

Sygn. akt V KK 346/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 22 stycznia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 23 kwietnia 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu w S. z dnia 10 grudnia 2012 r.

1. uchyla zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. umarza wobec M. W. postępowanie karne o przestępstwo określone w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 kwietnia 2013 r., którym to wyrokiem – zmieniającym, w zakresie orzeczenia o karze, wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w S. z dnia 10 grudnia 2012 r., – M. W. skazany został za przestępstwo zakwalifikowane z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za czyn polegający na tym, że *w dniu 6 grudnia 2011 r. w S. przy ul. N. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał bez wymaganego zezwolenia środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste zawierający w swoim składzie chemicznym powyżej 0,20% wag. sumy zawartości $\Delta 9$ – THCA w suchej masie o wadze 4,37 g netto*. Skarżąc wyrok Sądu odwoławczego na korzyść oskarżonego, Prokurator Generalny zarzucił mu w kasacji *rażące naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, tj. art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. polegające na skazaniu M. W. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.), popełniony w dniu 6 grudnia 2012 r., pomimo że postępowanie karne co do tego samego oskarżonego tego samego czynu zostało wcześniej zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 9 kwietnia 2013 r., sygn. IV K .../12, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k.* Formułując ten zarzut, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmienionego nim wyroku Sądu pierwszej instancji i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w pełni zasadna.

Kontrola akt sprawy niniejszej, o sygn. IV K .../12 oraz sprawy IV K ...2/12 Sądu Rejonowego w S. prowadzi do jednoznacznego wniosku, że w obu tych sprawach postępowanie wobec oskarżonego M. W. toczyło się o ten sam czyn. W sprawie IV K ...2/12 M. W. został oskarżony bowiem o to, że *w dniu 6 grudnia 2011 r. w S. w mieszkaniu przy ul. N. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał bez wymaganego zezwolenia środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste zawierający w swoim składzie chemicznym powyżej 0,20% wag. sumy zawartości $\Delta 9$ – THC i kwasu THCA w suchej masie o*

wadze 4,37 g netto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Porównanie opisu tego przestępstwa i przestępstwa przypisanego w niniejszej sprawie nie pozostawia wątpliwości, że oba zarzuty, będące przedmiotem osądu w różnych sprawach, dotyczyły zabronionego posiadania przez tę samą osobę, w tym samym czasie i miejscu, tego samego i w tej samej ilości środka odurzającego. Postępowania w obu tych sprawach toczyły się w pewnym okresie równoległe, a do sytuacji takiej doszło m.in. dlatego, że prokurator wniósł w różnym czasie (do tego samego Sądu) dwa tożsame akty oskarżenia, oskarżony zaś nie uczestniczył w niniejszej sprawie ani w rozprawie głównej, ani przed Sądem odwoławczym. Ostatecznie, pomimo tego, że to w niniejszej sprawie postępowanie przed Sądem rozpoczęło się jako pierwsze i jako pierwszy zapadł w niej skazujący wyrok zaoczny (w dniu 10 grudnia 2012 r.), to orzeczenie to, wobec jego zaskarżenia przez prokuratora, nie uprawomocniło się zanim zapadł wyrok kończący drugie z wszczętych przed Sądem postępowań. Należy zaznaczyć, że wyrok skazujący M. W. w sprawie IV K ...2/12 został wydany w dniu 9 kwietnia 2013 r. i nie został zaskarżony przez żadną ze stron. Waler prawomocności orzeczenie to uzyskało w dniu 17 kwietnia 2013 r.

W świetle przytaczanych faktów procesowych nie ulega wątpliwości, że wyrokujący w dniu 23 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w S., który utrzymał w mocy skazanie M. W. w sprawie IV K .../12, orzekł w sytuacji, gdy postępowanie co do tego samego oskarżonego o ten sam czyn zostało prawomocnie zakończone. Choć więc powyższe pozostawało poza wiedzą Sądu Okręgowego, jest poza sporem, że wydane przez ten Sąd orzeczenie zapadło z naruszeniem powagi rzeczy osądzonej, o której mowa w art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. Okoliczność ta stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia dotkniętego tą wadą zaskarżonego wyroku (art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k.), a w konsekwencji, także poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego. Prawomocne skazanie M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 9 kwietnia 2013 r., w sprawie IV K ...2/12 przesądza, że prowadzenie postępowania karnego w niniejszej sprawie o ten sam czyn nie jest już możliwe i – zgodnie z treścią przytaczanego art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. – powoduje obowiązek umorzenia przeprowadzonego postępowania.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.